

BLOMFAT, n. 3. (bot.) Brämet på en blomkrona, då hon är mycket utvidgad.

BLOMFJÄLL, n. 5. (bot.) Ett slags litet, fjällformigt blomfoder på vissa växter, t. ex. gräsen.

BLOMFLOCK, m. 2. (bot.) Säges, när blomorna på en växt sitta gruppviss, på det sätt, att deras skaft strålvis utgå från ett gemensamt fäste, liksom ur en medelpunkt, och bilda en figur, liknande en parasollställning. Kallas därför äfven Parasollblomning. *Enkel b.*, då blomskäften ej grenas sig. *Sammansatt b.*, då hvarje blomskäft åter ifrån spetsen grenar sig till en mindre blomflock.

BLOMFLY, n. 4. (nat. hist.) Insekt af släktet Kermes.

BLOMFODER, n. 5. (bot.) Blommans yttre omklädnad nedtill, bestående af örtartade, merendels gröna blad.

BLOMFODERBLAD, n. 5. (bot.) Särskilt blad af ett blomfoder.

BLOMFODERFJÄLL, n. 5. (bot.) Litet fjällformigt bihang nedtill vid blomfodret.

BLOMFORM, m. 2. Formen, figuren af en blomma.

BLOMFORMATION, blömmfärrmattschón, f. 5. Se *Blombildning*.

BLOMFORMIG, a. 2. Som har formen af en blomma.

BLOMFRÖ, n. 4. Se *Blomsterfrö*.

BLOMFÄSTE, n. 4. (bot.) Blomstjolk, som är förgrenad i flera blom bärande skaft.

BLOMFÄSTNING, f. 2. (bot.) Det sätt, hvar på blomman är fäst vid det öfriga af växten.

BLOMGLANDEL, blömmgländl, m. 3. pl. — *glander*. (bot.) Ett slags liten växtkörtel i vissa blommor.

BLOMGLAS, n. 5. Glas med särskilt form för blommor, som man vill hafva stående i vatten.

BLOMGYTTRING, f. 2. (bot.) Många på ett ställe utan viss ordning samsittande, liksom hopgyttrade blommor.

BLOMHANDEL, m. 2. sing. (föga brukl.) Se *Blomsterhandel*.

BLOMHÖL, se *Blomhåll*.

BLOMHUFVUD, n. 5. (bot.) En samling af tätt sittande, klotformigt hopgyttrade blommor, utan eller med ganska korta skaft och på ett föga utdraget blomfäste.

BLOMHYLLE, n. 4. (bot.) Bladartade delar, hvilka tjena till befruktningsdelarnes skydd, och utgöras vanligtvis af Blomfodret och Blomkronan.

BLOMHÅLK, m. 2. (bot.) En större samling af i krans ställda skärblad, som omsluta en sammansatt blomma. Kallas äf. Svepefoder.

BLOMHÄNGE, n. 4. (bot.) Axformigt blomfäste, tätt besatt med små fjäll, hvarunder blomorna och fröredningen hafva sitt säte. Förekommer isynnerhet på träd. Hos barrträd är Kotten ett sådant hänge.

BLOMHÖLSTER, n. 5. (bot.) Den hinnaktiga eller bladartade bladskärmslida, som hos vissa växter före blomningen innesluter blomman, och vid blomans framträdande öppnar sig längs efter ena sidan.

BLOMHÖLSTERFÄSTE, n. 4. (bot.) Växtdel, hvarmedelst ett blomhölster är fäst vid det öfriga af växten.

BLOMKALK, m. 2. 1) (bot.) Kronbladsligt blomhyll, vare sig enkelt eller dubbelt. — 2) (enligt allmänna språkbruket) Utslagen blomma i form af en bägere eller kalk.

BLOMKLASE, m. 2. pl. — *klasar*. Blomningssätt, då blommorna sitta på ett förlängd

blomfäste, försedda med egna, ungefär lika långa skaft.

BLOMKNIPPE, n. 4. (bot.) Blomningssätt, när ifrån en punkt utspringa två eller flera blomgrenar, hvilka sedan oregelbundet förgrenas sig och nå samma höjd.

BLOMKNOPP, m. 2. (bot.) Knopp, som innehåller blomdelar.

BLOMKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. (bot.) Blomningssätt, då blomfästet är utsväldt, köttigt, och blommorna sitta liksom intryckta uti dessamma.

BLOMKORALL, m. 3. Se *Stjerkorall*.

BLOMKORG, m. 2. (bot.) Blomningssätt, då flera små blommor sitta på ett gemensamt utbredt fäste, omgifna af ett gemensamt svepefoder. Benämningen B. sammanfattar Linnés Sammansatta och Gyttrade blommor.

BLOMKRANS, m. 2. 1) (bot.) Blomningssätt, när blommorna sitta i krans kring stjelen. — 2) Se *Blomsterkrans*.

BLOMKRONA, f. 1. (bot.) Det inre, spådare och vanligtvis färgade (d. v. s. icke gröna) blomskyddet. Blomkronan är antingen *Sambladig*, som utgöres af sammanväxta kronblad, eller *Fribladig*, när kronbladen äro sins emellan fria, eller *Till en del fribladig, till en del sambladig*. Har för öfrigt flera benämningar, såsom: Enbladig, Flerbladig, Likformig, Oliktformig, Regelbunden, Oregelbunden, m. fl.

BLOMKRUKA, f. 1. 1) Kärll af porslin, sten eller ler, som begagnas att deruti uppdraga blomsterväxter. *En tom b.* — 2) Sådant kärll med sitt innehåll af jord och den deruti satta växten. *I hans växthus finnas 800 b-kor.* — *Syn.* Blom-potta, Blomstervas, Blomsterurna.

BLOMKÅL, m. 2. sing. 1) En afart af vanlig Kål, utmärkt derigenom, att blomstängeln före sin utveckling utbreder sig åt sidan och bildar en hvit massa af i täta knippen sammanträngda blomknoppar, hvilka användas till mat och äro mycket välsmakliga. Härstammar ifrån Egypten och är först sedan slutet af 16de århundradet bekant i Europa. — 2) Maträtt af denna växt, vanligen anrättad med mjölk.

BLOMLIK, a. 2. Som till det yttre liknar en blomma. — *Syn.* Blomformig.

BLOMLÄPP, m. 2. Se *Blombräm*.

BLOMMA, f. 1. 1) (bot.) Den växtedel, som utgöres af de för växtens befruktning nödvändiga organer, jemte de delar, som före blomspriekningen omsluta dessa organer. *Linné kallar b-n: växtens blottade kärlek.* B-ns delar äro: Blomhylllet och Befruktningsdelarne. *B-orna slå ut, spricka ut, utspricka, vissna, falla af, affalla.* (Fig.) *Strö b-or på någons graf*, prisa dess minne. — *Syn.* Blomster, Ros. — 2) (oegentl.) Blommande växt. Brukas ej om träd, gräsarter och kryptogamer, utan blott om sådana slags mindre växter, hvilkas blommor utmärka sig för sin färging. — *Syn.* Blomster, Blomväxt, Blomsterväxt. — 3) Blomning. Endast i uttrycket: *Stå i b.*, d. v. s. blomma. — 4) Figur, afbildning, som liknar en blomma. *Måla, gravera, brodera en b.* *B-or på ett tyg.* *Konstgjorda b-or*, af fint tyg förfärdigade, som likna naturliga blommor. — 5) (fig.) *a*) (i fysisk mening) *B. i ett ägg*, ägggula. *B. på muskott*, se *Muskottblomma*. *B. på en böld*, den öfversta, mest inflammerade delen af en böld, der vargörningen isynnerhet försiggår. *B. på vissa mineralier*, vittrade delar på ytan af desamma. *B.* säges äfven i den äldre kemien om